

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Nezdařila a soudkyň Mgr. Markéty Jiráskové a JUDr. Blanky Trávníkové ve věci

žalobkyně: **Eruca Technologies s. r. o.**, IČO 248 03 707
sídlem Lidická 326, 735 81 Nový Bohumín
zastoupena advokátkou JUDr. Alenou Andruško, Ph. D.
sídlem Coriových 822/11, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo vnitra**, IČO 000 07 064
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
IČO 697 97 111, sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 191 214 448,75 Kč a 299 992,10 EUR s příslušenstvím,

k odvolání žalované proti mezitímnímu rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 23. března 2021, č. j. 12 C 38/2019-105,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se mění** tak, že **se** žaloba o zaplacení 191 214 448,75 Kč a 299 992,10 EUR se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 19 408 421,57 Kč od 16. 4. 2015 do zaplacení, ve výši 8,05 % ročně z částky 171 776,86 Kč od 20. 4. 2015 do zaplacení, ve výši 8,05 % ročně z částky 19 613 687,80 od 19. 10. 2015 do zaplacení, ve výši 8,05 % ročně z částky 14 169 900,02 Kč od 13. 5. 2016 do zaplacení, ve výši 8,05 % ročně z částky 5 739 496,23 Kč od 26. 10. 2016 do zaplacení, ve výši 8,05 % ročně z částky 3 098 394,50 Kč od 21. 6. 2017 do zaplacení,

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

ve výši 8,05 % ročně z částky 866 401,56 Kč od 16. 11. 2017 do zaplacení,
 ve výši 8,5 % ročně z částky 1 007 174,27 Kč od 13. 6. 2018 do zaplacení,
 ve výši 8,5 % ročně z částky 299 992,10 EUR od 13. 6. 2018 do zaplacení,
 ve výši 9,75 % ročně z částky 609 273,38 Kč od 11. 3. 2019 do zaplacení,
 ve výši 10 % ročně z částky 674 568,55 Kč od 8. 7. 2019 do zaplacení,
 ve výši 10 % ročně z částky 584 428,43 Kč od 2. 12. 2019 do zaplacení
 a ve výši 10 % ročně z částky 540 843,39 Kč od 11. 6. 2020 do zaplacení, **zamítá.**

- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů 4 500 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 7 soudní poplatky za podání žaloby ve výši 30 000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným mezitímním rozsudkem soud I. stupně rozhodl, že žaloba, ve znění rozšíření ze dne 6. 10. 2020, je co do základu důvodná.
2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobkyně (právní nástupkyně společnosti BOCHEMIE a. s.) žalobou ze dne 22. 1. 2019, po rozšíření ze dne 6. 10. 2020, po žalované domáhá zaplacení částky 191 214 448,75 Kč a 299 992,10 EUR s příslušenstvím, jakožto náhrady různých druhů škod, které jí měly vzniknout v souvislosti s výbuchy v areálu muničního skladu Vlachovice – Vrbětice ve dnech 16. 10. 2014 a 3. 12. 2014 a následnou aktivací činnosti složek integrovaného záchranného systému, zejména rozhodnutím Police ČR (velitelem zásahu plk. JUDr. J. T.) o uzavření a vyklizení celého areálu. Právní předchůdkyně žalobkyně v pronajaté části areálu (ve skladu č. XX, XX, XX a v budovách s interním označením č. xx, xx a xx) provozovala podnikatelskou činnost spočívající mj. v recyklaci tuhého raketového paliva (solid rocket propellant, dále jen „SRP“) na chloristan amonný (dále jen „APC“). Činnost žalobkyně byla částečně obnovována od 7. 4. 2015 a od 1. 7. 2018. Žalobkyně postupně uplatnila nárok na náhradu škody u Krajského úřadu Zlínského kraje celkem 12 žádostmi, které byly zamítnuty. Žalobkyně proto dovozuje, že za vzniklou škodu (pojištění, náklady na styk s veřejností, cestovní výlohy, nájemné, služby spojené s nájmem, mzdové náklady, náklady na odbornou pomoc, náklady na mimořádné technické prohlídky, náklady na skladování SRP a APC mimo areál muničního skladu Vlachovice – Vrbětice, náklady na právní pomoc, náklady na znovuoobnovení provozu, odpisy a ostatní náklady) včetně ušlého zisku (v důsledku nemožnosti dodávat přepracované SRP zákazníkům) odpovídá žalovaná, která však žalobkyni ničeho nezaplatila.
3. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně je právní nástupkyní společnosti BOCHEMIE a. s., po rozštěpení formou sloučení (v jehož rámci přešla na žalobkyni i práva na náhradu škody). Předmětem její činnosti bylo přepracování tuhého raketového paliva na chloristan amonný. Právní předchůdkyně žalobkyně (a následně žalobkyně) provozovala ke dni 16. 10. 2014 podnikatelkou činnost v pronajatých prostorách (sklady č. XX, XX, XX a budovách s interním označením č. xx, xx a xx) v areálu Vojenského technického ústavu v obci Vlachovice – Vrbětice v okrese Zlín. Dne 16. 10. 2014 došlo v areálu - ve skladovém objektu č. xx - k požáru a výbuchu, dne 3. 12. 2014 došlo k výbuchu dalšího skladu munice č. xx. Sklady byly od sebe vzdáleny přibližně 1 km a byly v pronájmu společnosti Imex Group s. r. o. Již první výbuch vyvolal zásah Policie České republiky a složek Hasičského záchranného sboru v nejvyšším stupni poplachu. Celý areál a přilehlý perimetr byl stanoven ohroženou oblastí, kde probíhá zásah složek integrovaného záchranného systému a oblast byla rozhodnutím velitele zásahu plk. JUDr. T. uzavřena. Právní předchůdkyně žalobkyně byla omezena ve své podnikatelské činnosti od 16. 10. 2014. Rozhodnutím velitele zásahu ze dne 17. 2. 2015 byl žalobkyni (její právní předchůdkyni) nařízen odvoz materiálu uskladněného

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

v objektech č. x, x a x s tím, že nebude-li schopna odvoz a uskladnění materiálu zajistit, bude proveden prostředky integrovaného záchranného systému do prostor areálu muničního skladu Xxx. Raketové palivo bylo umístěno v areálu Xxx dne xxx. Podnikatelská činnost žalobkyně byla postupně obnovována od 7. 4. 2015 za podmínek stanovených v rozhodnutí velitele zásahu ze dne 26. 3. 2015, 11. 1. 2016, 29. 4. 2016, 21. 11. 2016. Rozhodnutím velitele zásahu ze dne 28. 6. 2018 byla s účinností od 1. 7. 2018 ukončena platnost podmínek pro omezený provoz žalobkyně v objektu XXX, jediný přístup do tohoto objektu vedl přes prostor vnější zóny složek integrovaného záchranného systému i nadále proto platilo, že při příjezdu do areálu byla žalobkyně povinna podrobit se kontrole a pokynům příslušníků složek integrovaného záchranného systému. Omezení podmínek provozu žalobkyně bylo zrušeno s účinností od 1. 1. 2019.

4. Soud I. stupně dále zjistil, že žalobkyně uzavřela dne 25. 9. 2014 smlouvu se společností Maritime House Limited, VAT No. GB436059156 v níž se zavázala dodat v období let 2015-2018 chloristan amonný (APC) v objemu 250 000 kg každý rok. Tohoto závazku, v důsledku shora uvedeného omezení své podnikatelské činnosti mimořádnou událostí, žalobkyně nedosáhla.
5. Soud I. stupně nakonec zjistil, že žalobkyně žádostí ze dne 16. 4. 2015 požádala Krajský úřad Zlínského kraje o náhradu škody za období od 16. 10. 2014 do 31. 3. 2015 v celkové výši 171 776,86 Kč (žádost č. 1), kterou specifikovala jako marně vynaložené obvyklé náklady na pojištění ve výši 5 615,65 Kč a ostatní náklady ve výši 166 161,21 Kč (zejména poštovné, kolky, náklady na ADR, marně vynaložené náklady na zmařené obchodní příležitosti). Žádostí ze dne 16. 4. 2015 požádala žalobkyně Krajský úřad Zlínského kraje o náhradu škody za období od 16. 10. 2014 do 31. 3. 2015 v celkové výši 19 408 421,57 Kč (žádost č. 2), kterou specifikovala jako náklady na odbornou pomoc ve výši 120 000 Kč, náklady na cestovné ve výši 16 744,50 Kč, marně vynaložené nájemné včetně služeb ve výši 2 014 574,40 Kč, marně vynaložené mzdové náklady ve výši 5 343 244 Kč, ostatní náklady ve výši 485 823,67 Kč (zaměstnanecké benefity, telekomunikační náklady, poštovné, atd.), odpisy ve výši 11 409 631 Kč a náklady na znovuoobnovení provozu ve výši 18 404 Kč. Žádostí ze dne 16. 10. 2015 požádala žalobkyně Krajský úřad Zlínského kraje o náhradu škody za období od 31. 3. 2015 do 30. 9. 2015 v celkové výši 19 613 687,80 Kč (žádost č. 3), kterou specifikovala jako náklady na odbornou pomoc ve výši 10 000 Kč, náklady na styk s veřejností ve výši 110 000 Kč, cestovné ve výši 25 171,80 Kč, marně vynaložené nájemné včetně služeb ve výši 2 684 764 Kč, marně vynaložené mzdové náklady ve výši 4 201 623 Kč, náklady na pojištění ve výši 394 933 Kč, ostatní náklady ve výši 800 122,17 Kč (zaměstnanecké benefity, telekomunikační náklady, poštovné, atd.), odpisy ve výši 11 385 233,83 Kč a náklady na znovuoobnovení provozu ve výši 1 840 Kč. Žádostí ze dne 13. 5. 2016 požádala žalobkyně Krajský úřad Zlínského kraje o náhradu škody za období od 1. 10. 2015 do 31. 3. 2016 v celkové výši 14 169 900,02 Kč (žádost č. 4), kterou specifikovala jako náklady na odbornou pomoc ve výši 6 000 Kč, náklady na styk s veřejností ve výši 13 600 Kč, cestovné ve výši 10 978,86 Kč, marně vynaložené nájemné včetně služeb ve výši 1 811 871,21 Kč, marně vynaložené mzdové náklady ve výši 2 885 798,51 Kč, náklady na pojištění ve výši 335 133,75 Kč, ostatní náklady ve výši 1 148 888,44 Kč (zaměstnanecké benefity, telekomunikační náklady, poštovné, atd.), odpisy ve výši 7 267 769,43 Kč, náklady na znovuoobnovení provozu za mimořádné technické prohlídky a revize ve výši 155 521,40 Kč a náklady na znovuoobnovení provozu spojené se skladováním SRP a APC mimo areál Vlachovice ve výši 534 338,42 Kč. Žádostí ze dne 26. 10. 2016 požádala žalobkyně Krajský úřad Zlínského kraje o náhradu škody období od 1. 4. 2016 do 30. 9. 2016 v celkové výši 5 739 496,23 Kč (žádost č. 5), kterou specifikovala jako náklady na styk s veřejností ve výši 7 200 Kč, marně vynaložené nájemné včetně služeb ve výši 1 235 794,81 Kč, marně vynaložené mzdové náklady ve výši 121 946,70 Kč, náklady na pojištění ve výši 662 146,50 Kč, ostatní náklady ve výši 500 137,27 Kč (zaměstnanecké benefity, telekomunikační náklady, poštovné, atd.), odpisy ve výši 2 868 026,04 Kč a náklady na znovuoobnovení provozu ve výši 344 245 Kč. Žádostí ze dne 15. 6. 2017 požádala žalobkyně Krajský úřad Zlínského kraje o náhradu škody za období od 1. 11. 2016 do 31. 3. 2017 v celkové výši 2 489 171,71 Kč (žádost č. 6), kterou specifikovala jako náklady na

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

odbornou pomoc ve výši 67 680,17 Kč, cestovné ve výši 11 428,56 Kč, marně vynaložené nájemné včetně služeb ve výši 245 475,76 Kč, náklady na pojištění ve výši 267 768 Kč, ostatní náklady ve výši 427 015,27 Kč (zaměstnanecské benefity, telekomunikační náklady, poštovné, atd.), odpisy ve výši 956 003,73 Kč a náklady na znovuoobnovení provozu ve výši 513 800,22 Kč. Žádostí ze dne 16. 11. 2017 požádala žalobkyně Krajský úřad Zlínského kraje o náhradu škody za období od 1. 4. 2017 do 30. 9. 2017 v celkové výši 866 401,56 Kč (žádost č. 7), kterou specifikovala jako náklady na odbornou pomoc ve výši 14 400 Kč, cestovné ve výši 11 051 Kč, marně vynaložené obvyklé náklady ve výši 36 740,44 Kč a náklady na znovuoobnovení provozu ve výši 804 210,12 Kč. Žádostí ze dne 12. 6. 2018 požádala žalobkyně Krajský úřad Zlínského kraje o náhradu škody (žádost č. 8), a to za období od 1. 10. 2017 do 31. 3. 2018 v celkové výši 1 007 174,27 Kč, kterou specifikovala jako cestovné ve výši 6 567,19 Kč, marně vynaložené obvyklé náklady ve výši 34 435,68 Kč a náklady na znovuoobnovení provozu ve výši 966 171,40 Kč, a za období od 16. 10. 2014 do 30. 9. 2017 v celkové výši 299 992,07 EUR, kterou specifikovala jako náklady na právní služby ve výši 267 943,40 EUR, náklady na technickou pomoc ve výši 18 150 EUR a náklady na styk s veřejností ve výši 13 898,68 EUR. Žádostí ze dne 7. 3. 2019 požádala žalobkyně Krajský úřad Zlínského kraje o náhradu škody (žádost č. 9), a to za období od 1. 4. 2018 do 30. 6. 2018 v celkové výši 328 111,40 Kč, kterou specifikovala jako cestovné ve výši 2 304,76 Kč, marně vynaložené obvyklé náklady ve výši 17 217,84 Kč a náklady v souvislosti s omezeným provozem ve výši 308 588,80 Kč, a za období od 1. 7. 2018 do 30. 9. 2018 v celkové výši 281 161,98 Kč, kterou specifikovala jako cestovné ve výši 3 457,14 Kč, marně vynaložené obvyklé náklady ve výši 17 217,84 Kč a náklady v souvislosti s omezeným provozem ve výši 260 487 Kč. Žádostí ze dne 8. 7. 2019 požádala žalobkyně Krajský úřad Zlínského kraje o náhradu škody za období od 1. 10. 2018 do 31. 3. 2019 v celkové výši 674 568,55 Kč (žádost č. 10), kterou specifikovala jako cestovné ve výši 6 530,16 Kč, marně vynaložené obvyklé náklady ve výši 34 435,68 Kč a náklady v souvislosti s omezeným provozem ve výši 633 602,71 Kč. Žádostí ze dne 29. 11. 2019 požádala žalobkyně Krajský úřad Zlínského kraje o náhradu škody za období od 1. 4. 2019 do 30. 9. 2019 v celkové výši 584 428,43 Kč (žádost č. 11), kterou specifikovala jako cestovné ve výši 6 530,69 Kč, marně vynaložené obvyklé náklady ve výši 34 435,68 Kč a náklady v souvislosti s omezeným provozem ve výši 543 462,06 Kč. Žádostí ze dne 9. 6. 2020 požádala žalobkyně Krajský úřad Zlínského kraje o náhradu škody za období od 1. 10. 2019 do 31. 3. 2020 v celkové výši 540 843,39 Kč (žádost č. 12), kterou specifikovala jako cestovné ve výši 4 225,40 Kč, marně vynaložené obvyklé náklady ve výši 34 435,68 Kč a náklady v souvislosti s omezeným provozem ve výši 502 182,31 Kč. Žádné ze žádostí žalobkyně nebylo vyhověno. Žalobkyně následně vyzvala k úhradě škody a ušlého zisku žalovanou dopisem ze dne 12. 11. 2018, žalovaná žádosti žalobkyně nevyhověla.

6. Na podkladě těchto skutkových zjištění soud I. stupně uzavřel s odkazem na § 2, § 19 a § 30 zákona č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému a o změně některých zákonů (dále i jen „ZoIZS“), a § 609, § 620 odst. 1, § 628, § 629 odst. 1, § 636 odst. 1 a § 2952 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále i jen „o. z.“), že žaloba je co do základu důvodná.
7. Soud I. stupně nejprve konstatoval, že výbuch skladů č. xx a č. xx provozovaných společností Imex Group s. r. o. je třeba posoudit jako mimořádnou událost ve smyslu § 2 písm. b) ZoIZS, když jejím důsledkem bylo mimo jiné rozmetání dosud nevybuchlé munice do širokého okolí. Tato mimořádná událost byla důvodem pro zásah složek integrovaného záchranného systému. Velitel zásahu využil svého oprávnění dle § 19 odst. 3 ZoIZS, když nařídil evakuaci nebezpečné oblasti a zakázal do ní vstup všem osobám mimo složky IZS. Postup velitele zásahu byl zákonný, resp. nebylo tvrzeno, že by došlo k nesprávnému úřednímu postupu.
8. Soud I. stupně dále uvedl, že odpovědnost státu za činnost složek integrovaného záchranného systému při provádění záchranných a likvidačních prací je upravena v § 30 odst. 1 ZoIZS, že se jedná o odpovědnost objektivní s možností liberace. Vznik odpovědnosti státu tak předpokládá provádění záchranných či likvidačních prací složkami IZS v souvislosti s mimořádnou událostí (1), vznik škody (2), příčinnou souvislost mezi nimi (3) a absencí liberačního důvodu (4).

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

Další podmínkou je uplatnění práva poškozeným u příslušného krajského úřadu v prekluzivní lhůtě (§ 30 odst. 5 ZoIZS).

9. Soud I. stupně poukázal na to, že žalobkyně postupně uplatňovala právo na náhradu škody u Krajského úřadu Zlínského kraje, a že žalovaná ani netvrdila, že by některá dílčí část škody byla takto uplatněna po uplynutí prekluzivní lhůty. Dle soudu I. stupně pak byl naplněn první předpoklad pro vznik odpovědnosti za škodu v období od 16. 10. 2014 do 31. 12. 2018 (od rozhodnutí velitele zásahu k evakuaci areálu muničního skladu do ukončení omezení přivážen a odvážen určité množství suroviny). Těž byl naplněn i druhý a třetí předpoklad vzniku odpovědnosti žalované, neboť mezi účastníky není sporu o tom, že v posledně uvedeném období vznikla žalobkyni škoda, a to jak škoda skutečná (např. v marně vynaložených nákladech na mzdy, cestovním, atd.), tak ušlý zisk (neboť je zřejmé, že byla smluvně zavázána dodávat svému zákazníkovi APC) a nemnožnost vyrábět, resp. vyrábět pouze v omezeném rozsahu vyplývá z opatření velitele zásahu. Naplnění liberačního důvodu žalovaná ani netvrdila.
10. Soud I. stupně k obraně žalované spočívající v tom, že škoda byla žalobkyni způsobena provozem společnosti Imex Group s. r. o., uvedl, že výbuch skladů této společnosti je nepochybně příčinou zásahu IZS *sine qua non*. Dle soudu I. stupně však nelze odhlédnout od skutečnosti, že to bylo až opatření velitele zásahu, kterým byla přerušena činnost žalobkyně v areálu muničního skladu Vlachovice – Vrbětice. Soud I. stupně uzavřel, že za příčinu škody vzniklé žalobkyni je proto třeba považovat jak provoz společnosti Imex Group s. r. o., tak opatření velitele zásahu IZS. Podíl společnosti Imex Group s. r. o. na vzniklé škodě je však dle soudu I. stupně významný pouze z hlediska vypořádání se žalovanou, neboť v případě více škůdců zákon předpokládá jejich solidární odpovědnost a každý z nich tak odpovídá za celou škodu (§ 2915 odst. 1 o. z.).
11. Soud I. stupně též považoval za bezvýznamný argument žalované o tom, že i kdyby nebylo opatření velitele zásahu, nemohla by žalobkyně vyrábět, neboť by nemohla garantovat bezpečnost svých zaměstnanců z hlediska zákoníku práce. Dle soudu I. stupně pak neobstojí ani námitka žalované, že postup integrovaného záchranného systému a přijetí nezbytných opatření včetně omezení žalobkyně byl nezbytný k ochraně života, zdraví, majetku a životního prostředí a jiný postup možný nebyl. Soud I. stupně k tomu uvedl, že pokud tím žalovaná měla na mysli využití ustanovení o nutné obraně (§ 2905 o. z.) či krajní nouzi (§ 2206 o. z.), neboť ZoIZS je předpisem speciálním vůči občanskému zákoníku co do podmínek odpovědnosti státu a pouze rozsah náhrady se řídí ustanoveními občanským zákoníkem (§ 30 odst. 4 ZoIZS).
12. Soud I. stupně se též zabýval námitkou promlčení, kterou vznesla žalovaná, a dospěl k závěru, že co do částky 171 776,86 Kč a částky 19 408 421,57 Kč uplatněnými v žádostech žalobkyně č. 1 a č. 2 je nárok žalobkyně promlčen. Žalobkyně uplatnila právo na náhradu škody žádostmi č. 1 a č. 2 dne 16. 4. 2015, následující den začala běžet tříletá subjektivní promlčecí lhůta, která uplynula dne 17. 4. 2018. Žalobkyně podala žalobu až dne 23. 1. 2019.
13. S těmito výjimkami měl soud I. stupně předpoklady odpovědnosti státu za vzniklou škodu (včetně ušlého zisku) za prokázané, proto žalobu co do základu považoval za důvodnou.
14. Pro úplnost pak soud I. stupně dodal, že restriktivní výklad uplatněný ve stanoviscích Krajského úřadu Zlínského kraje k žádostem žalobkyně o odškodnění, nepovažoval za správný. Uvedl, že pojem věcná škoda (§ 30 odst. 2 ZoIZS) není v zákoně definován, proto vycházel z odkazu § 30 odst. 4 ZoIZS a § 2952 o. z., podle něhož se nahrazuje skutečná škoda a ušlý zisk. Tento výklad považoval soud I. stupně za konformní s obsahem práva vlastnit majetek upraveným v čl. 11 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod.
15. Žalovaná napadla rozsudek soudu I. stupně včasným a přípustným odvoláním z důvodů uvedených v § 205 odst. 2 písm. c), e) a g) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). V první řadě považovala za mylný předpoklad soudu I. stupně, že nebýt opatření velitele zásahu, činnost žalobkyně by mohla v neomezené míře pokračovat i nadále, a to bez ohledu na výbuchy

muničních skladů. Liberační důvod spatřovala žalovaná v tom, že ačkoliv byla žalobkyně opakovaně upozorňována na dlouhodobost záchranných a likvidačních prací a z nich vyplývajících omezení, ani přesto se nepokusila o přesun svého provozu, resp. zajištění náhradních prostor. Dokonce pak v roce 2017, kdy došlo k ukončení nájemních smluv č. 112/30/09, 113/30/09 a 31/30/10, uzavřela s Vojenským technickým ústavem smlouvy nové, přestože věděla o tom, že její provoz je a dlouhodobě bude v důsledku uvedených prací omezen. Žalovaná dále nesouhlasila s právním hodnocením věci soudem I. stupně. Poukázala na to, že odpovědnost státu podle § 30 odst. 1 ZoIZS je podmíněna příčinnou souvislostí s prováděnými záchrannými nebo likvidačními pracemi, které jsou v zákoně definovány jako aktivní činnosti. Rozhodnutí velitele zásahu, které nespočívá v nařízení provádění těchto aktivních činností (ve vztahu k žalobkyni a její podnikatelské činnosti), ale směřuje toliko k ochraně spočívající v pokynu fyzickým osobám zdržet se vstupu a pohybu v místě zásahu, tak není dle žalované předmětem § 30 odst. 1 ZoIZS. Dle žalované se náhrada škody dle § 30 odst. 1 ZoIZS, dále konkretizována v odst. 2 písm. a) a b) ZoIZS, týká toliko náhrady škody na zdraví a věcné škody v užším slova smyslu (tj. škoda na movitých či nemovitých věcech), která je způsobena přímo aktivní činností, resp. aktivním prováděním likvidačních a záchranných prací. V této souvislosti žalovaná poukázala na úmysl zákonodárce, na konstrukci náhrady škody dle krizového zákona (zákon č. 240/2000 Sb.) a na odbornou literaturu. Soud I. stupně vyložil pojem věcná škola extenzivně s odkazem na § 2952 o. z., čímž rozsah náhrady škody rozšířil nad limity, které měl zákonodárce při přijímání zákona o integrovaném záchranném systému v úmyslu. Žalovaná dále uvedla, že část nároků žalobkyně (nemožnost užívat pronajaté sklady v areálu) spadá pod § 29 ZoIZS, který řeší náhradu za omezení užívacích práv. Tuto náhradu však poskytuje krajský úřad, stát za tuto škodu neodpovídá. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že se žaloba zamítá, a aby přiznal žalované náhradu nákladů řízení.

16. Žalobkyně se k odvolání žalované vyjádřila tak, že v řízení před soudem I. stupně žalovaná namítala pouze neexistenci příčinné souvislosti mezi škodou žalobkyně a prováděním záchranných a likvidačních prací s tím, že za původní příčinu považuje mimořádné události (výbuchy dne 16. 10. a 3. 12. 2014 v objektu bývalého armádního muničního skladu Vlachovice – Vrbětice). Neomezenou odpovědnost státu za škodu dle § 30 odst. 1 ZoIZS tedy žalovaná nerozporovala. Žalovaná až v odvolacím řízení začala uplatňovat argumentaci zcela novou (neexistence odpovědnostního titulu, za část nároku na náhradu škody není odpovědný stát, ale krajský úřad) nebo převzatou od Krajského úřadu Zlínského kraje (stát odpovídá pouze za škodu, která vznikla přímo činností složek integrovaného záchranného systému, čímž je např. poškození či zničení movité či nemovité věci, popř. způsobení škody na zdraví). Dle žalobkyně žalovaná zřejmě nepovažuje zákon č. 239/2000 Sb. za jednoznačně interpretovatelný, v takovém případě však výklad svědčí vždy ve prospěch adresáta veřejnoprávní normy, tedy žalobkyně. Žalobkyně dále uvedla, že žalované lze přičíst k tíži i částečnou odpovědnost za vznik mimořádných událostí zanedbáním jejích preventivních povinností tím, že nezajistila přijetí dostatečné legislativy ve vztahu k civilním subjektům, které jsou oprávněny nakládat s municí v režimu zákona o zbraních, ani ve vztahu k činnosti kontrolních orgánů těchto civilních subjektů, jakož i špatnou legislativně technickou kvalitou zákona č. 239/2000 Sb. Žalobkyně nesouhlasila s námitkou žalované, že rozhodnutí velitele zásahu o omezení provozu žalobkyně vůbec nespádají do režimu zákona č. 239/2000 Sb., když se mělo údajně jednat o rozhodnutí na úseku ochrany obyvatelstva. Tato argumentace je dle žalobkyně čistě účelová a v příkrém rozporu s § 19 odst. 1 a 3 ZoIZS. Žalobkyně dále poukázala na to, že předložila znalecké posudky pyrotechnika, z nichž vyplynulo, že vznik mimořádných událostí byl v takové vzdálenosti od výrobního závodu žalobkyně, že se nijak nedotkl ani neohrozil její činnost. Žalobkyně byla nucena přerušit a omezit svou činnost výhradně v důsledku záchranných a likvidačních prací, resp. na základě rozhodnutí velitele zásahu. Žalobkyně uvedla s odkazem na metodickou pomůcku Ministerstva vnitra ze dne 30. 6. 2003, č. j. PO-1590/IZS-2003, na krizový zákon, na důvodové zprávy ke krizovému zákonu a k zákonu o integrovaném záchranném systému, jakož i na judikaturu Nejvyššího soudu týkající se

odpovědnosti státu za škodu dle krizového zákona, že dle jejího názoru § 30 odst. 1 ZoIZS představuje obecnou úpravu objektivní odpovědnosti státu za škodu dle ZoIZS, která vznikla v příčinné souvislosti se záchrannými a likvidačními pracemi, § 30 odst. 2 písm. a) a b) a odst. 3 ZoIZS upravuje speciální úpravu odpovědnosti státu za škodu v případech, na které jsou daná ustanovení aplikovatelná, tj. za škodu, kterou fyzické nebo právnické osoby utrpěly (výlučně) při činnosti složek IZS nebo orgánů koordinujících záchranné a likvidační práce a při poskytnutí osobní nebo věcné pomoci (obdobně § 36 odst. 2 a 3 krizového zákona). Žalobkyně navrhl, aby odvolací soud mezitímní rozsudek soudu I. stupně potvrdil.

17. Odvolací soud přezkoumal napadený mezitímní rozsudek soudu I. stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
18. Odvolací soud konstatuje, že soud I. stupně se při učinění závěru o skutkovém stavu omezil (s ohledem na rozhodnutí mezitímním rozsudkem o základu věci dle § 152 odst. 2 věty druhé o. s. ř.) na pouhá zjištění, že žalobkyně je právní nástupkyní společnosti BOCHEMIE a. s., která provozovala podnikatelskou činnost v areálu Vojenského technického ústavu v obci Vlachovice – Vrbětice, že v tomto areálu došlo ve dnech 16. 10. 2014 a 3. 12. 2014 k výbuchům skladů munice společnosti Imex Group s. r. o., které vedly k zásahu složek integrovaného záchranného systému, že celá oblast byla rozhodnutím velitele zásahu uzavřena, že právní předchůdkyně žalobkyně byla nucena odvézt z areálu uskladněný materiál, že právní předchůdkyně žalobkyně (a následně i žalobkyně) byla dočasně omezena ve své podnikatelské činnosti v areálu, že žalobkyně postupně požádala Krajský úřad Zlínského kraje celkem 12 žádostmi o náhradu různých druhů škod vzniklých v období od 16. 10. 2014 do 31. 3. 2020 v celkové výši 191 214 448,75 Kč a 299 992,10 EUR s příslušenstvím a že jí nebylo ani částečně vyhověno. S těmito skutkovými závěry soudu I. stupně se odvolací soud ztotožňuje.
19. Odvolací soud připomíná, že mezitímním rozsudkem se rozhoduje o základu věci. Tím se rozumí posouzení všech otázek, které vyplývají z uplatněného nároku, s výjimkou okolností, které se týkají jen jeho výše. Jestliže uplatněný nárok na náhradu škody sestává z více dílčích položek, jež jsou skutkově samostatnými nároky (což je i tento případ), je podmínkou vydání mezitímního rozsudku, že všechny předpoklady odpovědnosti za škodu (zde podle zákona č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému) byly splněny, a to ve vztahu ke každému jednotlivému nároku. Úkolem soudu v dalším řízení je totiž pouze zjištění výše škody a od toho se odvíjející výše nároku. Nelze též odhlédnout od toho, že rozhodnutí o základu věci je v první řadě rozhodnutím o skutkovém základu sporu (skutkovém ději), kterým je uplatněný nárok charakterizován a z nějž se odvíjí právní posouzení základu věci; není-li základ nároku prokázán skutkově, nelze je posoudit ani právně.
20. Odvolací soud v odůvodnění napadeného mezitímního rozsudku postrádal vysvětlení, jaké konkrétní nároky na náhradu škody jsou předmětem tohoto řízení. Není totiž jasné, co přesně znamená škoda označená jako „marně vynaložené obvyklé náklady na pojištění“, „náklady na ADR“, „poštovné“, „cestovné“, „marně vynaložené mzdové náklady“, „náklady na odbornou pomoc“, „marně vynaložené náklady na zmařené obchodní příležitosti“, „odpisy“, „marně vynaložené obvyklé náklady“, „náklady na technickou pomoc“, „náklady na znovuobnovení provozu“, „náklady v souvislosti s omezeným provozem“, „ostatní náklady“, apod. Bližší specifikace těchto údajných škod pak nevyplývá ani z jednotlivých žádostí žalobkyně, jimiž uplatňovala své nároky u Krajského úřadu Zlínského kraje. Jestliže si soud I. stupně neujasní, zda a kdy žalobkyni jí popsané škody skutečně (alespoň co do základu) vznikly, v čem přesně spočívá příčinná souvislost mezi každou jednotlivě tvrzenou škodou a činností složek integrovaného záchranného systému nebo orgánů koordinujících záchranné a likvidační práce, zda nejsou dílčí nároky žalobkyně na náhradu škody prekludovány, pak bylo jeho rozhodnutí o tom, že žaloba je co do základu po právu, předčasné.

21. Při jednání odvolacího soudu dne 10. 11. 2021 byla proto žalobkyně vyzvána podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. (a to i s ohledem na odlišné právní posouzení věci odvolacím soudem, jak bude rozvedeno dále), aby doplnila svá skutková tvrzení o tom, zda jí při činnosti složek integrovaného záchranného systému nebo orgánů koordinujících záchranné a likvidační práce vznikla věcná škoda (tj. škoda na movitých nebo nemovitých věcech), kdy se o vzniku této škody dozvěděla, kdy svůj nárok na náhradu této věcné škody uplatnila u Krajského úřadu Zlínského kraje, a aby ke svým tvrzením předložila důkazy. Zároveň byla poučena o tom, že v případě nevyhovění této výzvě bude v řízení neúspěšná pro neunesení břemene tvrzení nebo břemene důkazního.
22. Žalobkyně reagovala na výzvu odvolacího soudu podáním ze dne 19. 11. 2021, v kterém uvedla, že jí žádná škoda na movitých nebo nemovitých věcech při činnosti složek IZS nebo orgánů koordinujících záchranné a likvidační práce nevznikla. Uvedla však, že jí vznikla rozsáhlá škoda v příčinné souvislosti se záchrannými a likvidačními pracemi; přitom odkázala na veškerá svá předchozí podání.
23. Podle § 30 odst. 1 ZoIZS stát odpovídá za škodu způsobenou právníckým a fyzickým osobám vzniklou v příčinné souvislosti se záchrannými a likvidačními pracemi a cvičeními prováděnými podle tohoto zákona. Této odpovědnosti se může stát zprostit jen tehdy, pokud se prokáže, že poškozený si způsobil škodu sám nebo způsobil havárii.
24. Podle § 30 odst. 2 ZoIZS peněžní náhrada se poskytne právníckým a fyzickým osobám, které utrpěly škodu na zdraví nebo věcnou škodu při a) činnosti složek integrovaného záchranného systému nebo orgánů koordinujících záchranné a likvidační práce, b) poskytnutí osobní nebo věcné pomoci.
25. Podle § 30 odst. 4 ZoIZS peněžní náhradu poskytne stát prostřednictvím krajského úřadu, v jehož správním obvodu při záchranných a likvidačních pracích nebo cvičení škoda či újma vznikla. Při poskytování této náhrady za věcnou škodu se postupuje podle ustanovení občanského zákoníku platných v době vzniku škody.
26. Odvolací soud se ztotožňuje se soudem I. stupně v jeho závěru, že výbuch skladů č. xx a č. xx provozovaných společností Imex Group s. r. o. v areálu muničního skladu Vlachovice – Vrbětice ve dnech 16. 10. 2014 a 3. 12. 2014 je třeba posoudit jako mimořádné události ve smyslu § 2 písm. b) ZoIZS, které byly důvodem pro aktivaci složek integrovaného záchranného systému podle tohoto zákona, a že velitel zásahu využil svého oprávnění dle § 19 odst. 3 ZoIZS, když nařídil evakuaci nebezpečné oblasti a zakázal do ní vstup všem osobám mimo složky integrovaného záchranného systému.
27. Posouzení odpovědnosti státu za škodu podle zákona č. 239/2000 Sb. soudem I. stupně však odvolací soud sdílí pouze částečně.
28. Zákon č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému, upravuje odpovědnost státu za škodu, která byla způsobena fyzickým a právníckým osobám v souvislosti s činností složek integrovaného záchranného systému (§ 30). Jedná se o úpravu speciální, která má v určitých aspektech přednost před úpravou obecnou obsaženou v občanském zákoníku (zejména pokud jde o způsob a rozsah nahrazované škody, jakož i o předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu). Odlíší se též od úpravy odpovědnosti státu za škodu podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), neboť oproti citovanému zákonu nevyžaduje, aby škoda byla způsobena nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Odpovědnost podle zákona č. 239/2000 Sb. je odpovědností objektivní, stát se jí může zprostit jen tehdy, pokud se prokáže, že poškozený si způsobil škodu sám nebo způsobil havárii (§ 30 odst. 1 ZoIZS). Soud I. stupně správně uvedl, že nárok na náhradu škody vzniklé při činnosti složek integrovaného záchranného systému při provádění záchranných a likvidačních prací musí být poškozeným uplatněn

u příslušného krajského úřadu v prekluzivní lhůtě (§ 30 odst. 5 ZoIZS). Pochybil však, pokud dodržení této lhůty nezkoumal z úřední činnosti, když se spokojil s tím, že žalovaná netvrdila uplatnění některé dílčí části škody žalobkyní po jejím uplynutí.

29. Odvolací soud souhlasí s odvolací námitkou žalované, že § 30 odst. 1 ZoIZS není (na rozdíl od § 36 odst. 1 zákona č. 240/2000 Sb., krizový zákon) samostatným základem právního nároku na náhradu škody. Teprve až § 30 odst. 2 ZoIZS konkretizuje, v jakých případech se poskytuje fyzickým a právnickým osobám peněžní náhrada (škoda se tedy na rozdíl od občanského zákoníku nenahrazuje uvedením do původního stavu; srov. § 2951 odst. 1 věta první o. z.) a jaké druhy škod se nahrazují (škoda na zdraví a věcná škoda). Z uvedeného důvodu nelze na posuzovanou věc použít závěry Nejvyššího soudu obsažené v jeho rozsudcích ze dne 17. 6. 2009, sp. zn. 25 Cdo 1649/2007 nebo ze dne 22. 10. 2009, sp. zn. 25 Cdo 3798/2007, které se týkají odpovědnost státu za škodu podle zákona č. 240/2000 Sb. a nikoliv podle zákona č. 239/2000 Sb.
30. Odpovědnost státu za škodu podle zákona č. 239/2000 Sb. tedy nelze dovozovat ze samotného § 30 odst. 1 ZoIZS, nýbrž předpokládá současné naplnění těchto podmínek (§ 30 odst. 2 ZoIZS): 1) vznik škody na zdraví nebo věcné škody, 2) činnost složek integrovaného záchranného systému nebo orgánů koordinujících záchranné a likvidační práce, či poskytnutí osobní nebo věcné pomoci, 3) příčinná souvislost mezi činností složek integrovaného záchranného systému nebo orgánů koordinujících záchranné a likvidační práce či poskytnutím osobní nebo věcné pomoci a vznikem škody na zdraví nebo věcné škody. Existence těchto podmínek musí být v soudním řízení bezpečně prokázána, přičemž důkazní břemeno leží na poškozeném. Požadavek na kumulativní naplnění podmínek vede k tomu, že není-li splněna byť jen jedna z nich, žalobě nelze vyhovět bez ohledu na to, zda jsou splněny podmínky ostatní.
31. Soud I. stupně se správně zabýval výkladem pojmu „věcná škoda“, který není v zákoně č. 239/2000 Sb. nijak definován. Soud I. stupně vyšel z § 30 odst. 4 ZoIZS, dle něhož se při poskytování této náhrady postupuje podle ustanovení občanského zákoníku platných v době vzniku škody. Soud I. stupně tak uzavřel, že se podle zákona č. 239/2000 Sb. nahrazuje skutečná škoda a ušlý zisk (§ 2952 o. z. a čl. 11 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod). Tento závěr soudu I. stupně odvolací soud nesdílí.
32. Podle čl. 3 odst. 2 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, státní orgány, orgány územních samosprávných celků a právnické a fyzické osoby jsou povinny se podílet na zajišťování bezpečnosti České republiky. Rozsah povinností a další podrobnosti stanoví zákon.
33. Z důvodové zprávy k zákonu č. 239/2000 Sb. (jakož i k zákonu č. 240/2000 Sb., neboť původně byla úprava integrovaného záchranného systému a krizového řízení projednávána jako návrh jediného zákona, až v průběhu projednávání bylo rozhodnuto, že budou přijaty dva samostatné zákony) mimo jiné vyplývá, že pokud ústavní zákon č. 110/1998 Sb. stanoví, že bezpečnost České republiky není věcí jen orgánů státu a územních samosprávných celků, ale i všech právnických a fyzických osob, kterým jsou v souvislosti s krizovými situacemi či při mimořádných událostech ukládány povinnosti (např. uposlechnout výzvy ke konkrétní činnosti, strpět konkrétní omezení, vykonat pracovní povinnost či výpomoc nebo poskytnout osobní pomoc či věcné prostředky a umožnit vstup oprávněným subjektům na nemovitosti) nebo jim jsou omezována práva (vlastnická nebo užívací), pak je třeba za tato omezení či poskytnutí pomoci vyřešit náhradu škody, která může právnickým a fyzickým osobám vzniknout. Věcnou pomocí je poskytnutí věcných prostředků /§ 2 písm. g) ZoIZS/, za věcné prostředky se dle důvodové zprávy považují věci movité a nemovité.
34. Povinné poskytnutí věcných prostředků a povinný výkon pracovní povinnosti, či pracovní výpomoci je zásah do vlastnického práva, respektive do základních práv a svobod povinné osoby. Toto omezení je u povinných subjektů řešeno poskytnutím odpovídající náhrady za vzniklou újmu (viz důvodová zpráva k zákonu č. 239/2000 Sb.). Odvolací soud konstatuje, že úprava náhrady za omezení vlastnického práva nebo užívacího práva a za poskytnutí věcné a osobní pomoci je obsažena v § 29 ZoIZS, čímž je garantováno právo plynoucí z čl. 11 odst. 1 a 4 Listiny základních

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

práv a svobod, tedy že nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Nároky na náhradu podle citovaného ustanovení nejsou předmětem tohoto řízení.

35. Jestliže důvodová zpráva k zákonu č. 239/2000 Sb. výslovně uvádí, že za věcné prostředky se považují věci movité a nemovité, pak podle odvolacího soudu není důvodu vykládat pojem „věcná škoda“ jinak, než jako škoda na věci movité či nemovité. Věcnou škodu, za kterou stát poskytuje peněžní náhradu, lze tedy chápat jen jako škodu, která vznikla na majetku poškozené osoby v důsledku činnosti složek integrovaného záchranného systému nebo orgánů koordinující záchranné a likvidační práce /§ 30 odst. 2 písm. a) ZoIZS/ nebo při poskytnutí osobní nebo věcné pomoci /§ 30 odst. 2 písm. b) ZoIZS/. Účelem zákona č. 239/2000 Sb. není nahradit veškeré druhy škod, které mohou právníkům a fyzickým osobám vzniknout v důsledku aktivace složek integrovaného záchranného systému. Smyslem a účelem citovaného zákona je nahradit pouze takové škody, které vznikly při činnosti těchto složek na zdraví a na věcech těchto osob. Ustanovení § 30 odst. 1 ZoIZS pak jen deklaruje, že nositelem odpovědnosti za škodu je stát, jehož orgány převážně realizují krizové řízení a krizová opatření (viz důvodová zpráva k zákonu č. 239/2000 Sb.).
36. Vzhledem k tomu, že žalobkyně po výzvě a poučení podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. odvolacím soudem výslovně uvedla, že jí žádná škoda na movitých nebo nemovitých věcech při činnosti složek integrovaného záchranného systému nebo orgánů koordinujících záchranné a likvidační práce nevznikla, je závěr soudu I. stupně o tom, že základ nároku je po právu, nesprávný.
37. Odvolací soud dospěl na základě veškerých shora uvedených skutečností k závěru, že žaloba je nedůvodná, proto postupoval podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a napadený mezitímní rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že se žaloba zamítá.
38. O nákladech řízení před soudy obou stupňů (§ 224 odst. 2 o. s. ř.) rozhodl odvolací soud podle zásady úspěchu ve věci (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř.) a přiznal žalované, která byla v řízení zcela úspěšná, plnou náhradu nákladů řízení ve výši 4 500 Kč. Náklady řízení odpovídají paušální náhradě hotových výdajů podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. za 15 úkonů po 300 Kč, a to za vyjádření k žalobě ze dne 18. 3. 2019 včetně doplnění ze dne 3. 2. 2020, za vyjádření k doplnění žaloby ze dne 2. 9. 2020, za účast na jednání před soudem I. stupně dne 13. 2. 2020, 8. 9. 2020, 10. 12. 2020 a 23. 3. 2021, za čtyři přípravy na uvedená jednání, za odvolání proti mezitímnímu rozsudku soudu I. stupně ze dne 26. 4. 2021 včetně doplnění ze dne 11. 5. 2021 a ze dne 21. 9. 2021, za účast na jednání před odvolacím soudem dne 10. 11. 2021 a 15. 12. 2021 a za dvě přípravy k nim, vše podle § 1 odst. 3 písm. a), b), c) a f) vyhlášky č. 254/2015 Sb.
39. Povinnost k jejich zaplacení uložil odvolací soud neúspěšné žalobkyni ve lhůtě podle § 211 a § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., když k určení lhůty delší nebo stanovení plnění ve splátkách neshledal odvolací soud důvod.
40. Odvolací soud nakonec uložil žalobkyni povinnost zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 7 ve stejné lhůtě soudní poplatek za podání žaloby ve výši 30 000 Kč podle § 1 písm. a), § 2 odst. 1 písm. a), § 4 odst. 1 písm. a), § 9 odst. 4 písm. a) a § 9 odst. 6 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích a analogicky dle položky 8a sazebníku poplatků (soudní poplatek činí 2 000 Kč za každý z celkem 15 samostatných nároků na náhradu škody – 1/ náklady na pojištění, 2/ ostatní náklady, 3/ náklady na styk s veřejností, 4/ cestovní výlohy, 5/ náklady na nájemné a služby, 6/ mzdové náklady, 7/ odpisy, 8/ náklady na znovuoobnovení provozu, 9/ náklady na technickou pomoc, 10/ náklady na revize, 11/ náklady spojené se skladováním SRP + APC mimo areál, 12/ náklady na právní pomoc, 13/ obvyklé náklady, 14/ náklady přímo související se zásahem IZS a 15/ ušlý zisk), neboť soudní poplatek nebyl dosud žalobkyní zaplacen, avšak soud již začal jednat ve věci samé.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval ve věci v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 15. prosince 2021

JUDr. Aleš Nezdařil v. r.
předseda senátu